

На слѣдната утрина, любознателното слонче набрало банани (малки, съ червена кожа), захарна тръстика (дълга, съ тъмна кора) и пжпеша (зелени, хрупкави) и казало на своитѣ скжпи роднини:

„Прощавайте! Азъ ще ида при голѣмата сиво-зелена благиста рѣка Лимпопо, и тамъ ще узная, какво яде крокодилътъ на обѣдъ“.

Родителитѣ му отново почнали да го ритатъ, за да му пожелаятъ щастие, макаръ слончето вѣжливо ги молѣло да прѣкратятъ своитѣ пожелания.

То тръгнало.

Пжтувало Слончето доста врѣме, най-послѣ дошло до голѣмата сиво-зелена рѣка Лимпопо.

Не забравяй, моя миличка, че до тази недѣля, день, часъ и минута слончето не било виждало крокодилъ и не знаело, какъвъ е той на видъ. И затова било любопитно да го види.

Най-напрѣдъ то видѣло една голѣма змия, която се била обвила около една скала.

— Извинете, — казало слончето твърдѣ учтиво: — не сте ли виждали по тѣзи мѣста крокодилъ?

— Да съмъ виждала крокодилъ? — прѣзрително отговорила змията. — Искане ми се да знаея, защо питашъ?

— Извинете, — казало слончето — не можете ли да ми кажете, какво яде той на обѣдъ?

Тогаван змията се спуснала отъ скалата и силно ударила слончето съ своята луспеста, зачеклива опашка.

— Чудно нѣщо! — казало слончето — всички ме ритане за моето ненаситно любопитство. Заради него и тукъ сега ме цапнаха.

Послѣ то учтиво се простило съ змията, като ѝ помогнало да се покачи на скалата, а само тръгнало по-нататъкъ. Най-послѣ дошло до самия брѣгъ на голѣмата сиво-зелена благиста рѣка Лимпопо. Тукъ то стжпило на нѣщо, което взело за голѣмъ пънъ.

Но това не било пънъ, моя миличка, ами сжщински крокодилъ, и той подмигналъ съ око — ей така!

— Извинете, — казало слончето твърдѣ учтиво, — не можете ли да ми кажете, дѣ живѣе тукъ крокодилътъ?